

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

Tysklands fremtid, skrev den daværende regering med tilslutning fra alle rigsdagens partier i memorandummet af 31. januar 1947 følgende — jeg beder om tilladelse til et kort citat —:

„Danmark har derfor en særlig interesse i Tysklands fuldstændige afrustning og i, at tysk militarisme varigt udryddes. Den danske regering går ud fra, at effektive foranstaltninger bliver truffet til forhindring af militær uddannelse af tysk ungdom, og for at forebygge, at en tysk våbenindustri genopstår.“

Nu kan det naturligvis heroverfor siges, at forholdene har ændret sig siden 1947; men er risikoen og faren, som der dengang blev peget på, ved at opruste Tyskland og ved at uddanne tysk ungdom til soldater, dog ikke fremdeles tilstede? Daglig bringer pressen meddelelser om, at nazistiske kredse i Tyskland igen rejser hovedet og får tilslutning fra betydelige kredse i Tyskland. Det er en kendsgerning, at flere af de ledende generaler fra Hitlers tid nu fritages for yderlig afsoning af straf og sættes på fri fod, og at mange af de militære sagkyndige fra Hitlertiden er med i planlægningen af det tyske forsvars opbygning. Den dag Vesttysklands oprustning er en realitet, da vil de kræfter, jeg her har nævnt, igen få en dominerende og afgørende indflydelse på forholdenes udvikling i Tyskland. Mon ikke medlemmerne i denne sal vil være enige med mig i, at den dag dette sker, da er det tyske demokrati i fare. Da er Europas demokratier i fare. Da er verdensfreden for alvor i fare. Derfor må Vesttysklands oprustning hindres.

Det tyske socialdemokrati sætter sig med hænder og fødder imod, at Tysklands oprustning gennemføres, før det tyske folk ved et valg er spurgt. Arbejderpartiet i England forlanger, at et firemagtsmøde bringes i stand, før beslutning om oprustningen vedtages. Er det da ikke en opfordring til os alle om at støtte disse besindige og fornuftige synspunkter fra de store befolkningsgrupper, som arbejderne i England og Tyskland repræsenterer?

Det er efter min mening velbegrundet, når jeg tilråder, at rigsdagen siger nej, når spørgsmålet om at ratificere Lissabonoverenskomsten, omfattende Europahæren og dermed Tysklands tilslutning til Atlantpacten, kommer til behandling her i tinget.

Et delt Tyskland tilsluttet henholdsvis øst og vest vil til enhver tid være et urocenter i Europa. Et samlet neutralt Tyskland kunne blive den bro mellem stormagterne, som kunne bidrage til at fjerne mistæksomheden og krigsfrygten mellem de europæiske lande. Et oprustet Tyskland vil styrke de kredse i det tyske folk, som drømmer om en ny magttid. I et neutralt Tyskland vil der blive kaldt på de solide, demokratiske kræfter i det tyske folk og givet disse sunde kræfter politisk magt og ledelsen i tysk politik.

Den højtærede udenrigsminister har fremført, at et afrustet Tyskland ville indebære en fare for freden, fordi det ville friste stormagtsgrupperne til at besætte landet. Dette synspunkt kan jeg ikke tillægge nogen vægt, Tyskland er jo besat nu. Det, som foreligger, er, om Tyskland skal oprustes og tilsluttes henholdsvis øst og vest, eller om der bliver en forståelse mellem øst og vest, som da naturligvis ikke kan føre til, at hver af magtgrupperne sikrer sig militær støtte fra hver sin halvdel af Tyskland, men hvor resultatet naturligvis må blive et samlet Tyskland uden militær tilknytning til nogen af stormagtsgrupperne. I den situation vil jeg mene, at et Tyskland uden militær er en større sikkerhed for freden, end hvis Tyskland har en betydelig national hær. Det tror jeg iøvrigt heller ikke ministeren vil være uenig i. Et oprustet delt Tyskland vil uvægerligt føre til, at rustningskapløbet fortsætter. Og hvor længe kan Europa holde til det, uden at den indre front i de demokratiske stater begynder at vakle? Det er nødvendigt, at vi er opmærksomme på disse forhold, og at vi gør os klart, at en fortsættelse af den nuværende kolde krigs tilstand er en fare for freden.

Den højtærede udenrigsminister siger, at det tyske folk selv skal afgøre dette spørgsmål. Javel, men det levnes der jo ingen mulighed for, hvis man følger det program, som ministeren anbefaler; så afgøres Vesttysklands oprustning af den tyske forbundsdag ved, at et lille knebent flertal af højrepartierne gennemtrumfer afgørelserne, uden at det tyske folk spørges. Skal der være alvor og mening i udenrigsministerens udtalelser om Vesttysklands oprustning, må ministeren ændre sit standpunkt og sige: Vesttysklands oprustning må udsættes, til nye valg har været holdt i Tyskland. Hvis ikke ministeren indtager det standpunkt i de inter-